

ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ในคดีเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565¹

ณัฐพัชร วงศ์จักษ์²

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎีในการคุ้มครองป้องกันสังคมจากอาชญากรรมร้ายแรง รวมไปถึงศึกษาข้อจำกัด ปัญหาอุปสรรค และหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการเฝ้าระวังและป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีอุกฉกรรจ์ร้ายแรงของประเทศไทย อันนำไปสู่การปรับปรุงกฎหมายเพื่อเฝ้าระวังและป้องกันอันตรายจากบุคคลผู้เป็นภัยต่อสังคม ตลอดจนการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดไม่ให้กลับมากระทำความผิดซ้ำอีกควบคู่ไปกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยของประชาชนและความสงบสุขของสังคมโดยรวม และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 นั้น มีต้นแบบมาจากมาตรการในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำจากหลายประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศแคนาดา สาธารณรัฐฝรั่งเศส เครือรัฐออสเตรเลีย เป็นต้น โดยได้นำมาศึกษา ออกแบบให้มีความสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีทางกฎหมายและมีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและพฤติกรรมของประเทศไทยโดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อคุ้มครองป้องกันสังคมและผู้เสียหายจากการกระทำความผิดซ้ำ โดยจัดให้มีมาตรการในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด มาตรการเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษ มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ และมาตรการคุมขังฉุกเฉิน จึงทำให้มีการนำกฎหมายที่จำกัดสิทธิเสรีภาพเป็นมนุษยสิทธิเสรีภาพมาปรับใช้ในสังคมไทย ซึ่งเป็นบทบัญญัติกระทบสิทธิ เสรีภาพ และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญ ไม่ได้สัดส่วนระหว่างผลประโยชน์สาธารณะกับการจำกัดสิทธิเสรีภาพของปัจเจกบุคคล และขัดต่อวัตถุประสงค์ทางอาญาในการลงโทษจำเลย

จากการศึกษาทำให้พบว่าในบางบทมาตรของพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวนี้ยังไม่เอื้อต่อการบังคับใช้ ทั้งในบางมาตราที่ยังไม่มีกรอบคลุม ไม่มีความชัดเจนเท่าที่ควรอันอาจนำไปสู่ปัญหาในการตีความให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักกฎหมายเพื่อให้เกิดความยุติธรรมอย่างแท้จริง โดยสรุปได้ดังนี้

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 โดยมีที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประทีป ธนียผล และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จตุพร วงศ์ทองสรรค์ และ รองศาสตราจารย์ ดร. ณฐ สันตาสว่าง

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จากการศึกษาประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดของเขตฐานความผิด ตามที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 3 จะเห็นได้ว่ามีฐานความผิดที่กำหนดให้นำพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับได้ทั้งหมด 12 ฐานความผิด ได้แก่ ความผิดฐานกระทำความผิด ตามมาตรา 276 ความผิดฐานกระทำความผิดเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ตามมาตรา 276 ความผิดฐานกระทำความผิดอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี ตามมาตรา 278 ความผิดฐานกระทำความผิดอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี ตามมาตรา 279 ความผิดฐานพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร ตามมาตรา 283 ทวิ ความผิดฐานพาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจาร ตามมาตรา 284 ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ตามมาตรา 288 ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยมีเหตุฉกรรจ์ ตามมาตรา 289 ความผิดฐานทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ตามมาตรา 290 ความผิดฐานทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส ตามมาตรา 297 ความผิดฐานทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสและมีเหตุฉกรรจ์ตามมาตรา 289 ตามมาตรา 298 และความผิดฐานเรียกค่าไถ่ ตามมาตรา 313 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงจำนวนฐานความผิดที่กำหนดไว้นั้น ผู้ศึกษามีความเห็นว่ามีจำนวนที่จำกัดค่อนข้างน้อยเกินไปและไม่ครอบคลุมถึงฐานความผิดที่เป็นการกระทำความผิดซ้ำซากและมีลักษณะใช้ความรุนแรง รวมไปถึงในความผิดอื่นอันนำไปสู่การก่ออาชญากรรมร้ายแรง เช่น ความผิดฐานเป็นธรรมาจัดหา ล่อไป หรือพาบุคคลอายุเกิน 15 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปี ไปเพื่อการอนาจารและการอนาจารนั้นเป็นการสนองความใคร่ของผู้อื่น ความผิดฐานชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ซึ่งกระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดหรือเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย ความผิดอื่นตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร เช่น ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เป็นต้น

ประเด็นปัญหาที่สองเกี่ยวกับปัญหาการในใช้มาตรการทางการแพทย์ ซึ่งจากการศึกษาพบว่าตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้กำหนดมาตรการทางการแพทย์ไว้ในส่วนที่เกี่ยวข้อง 2 กรณี กล่าวคือ มาตรการเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด และมาตรการในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำภายหลังพ้นโทษ โดยส่วนแรกจะเป็นมาตรการทางการแพทย์ที่ใช้ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด กำหนดให้พนักงานอัยการมีอำนาจยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดในระหว่างรับโทษจำคุกเพื่อป้องกันมิให้กระทำความผิดซ้ำโดยจะขอรวมกันไปในคำฟ้องคดีดังกล่าวหรือก่อนศาลมีคำพิพากษาก็ได้ ซึ่งมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ได้แก่ มาตรการทางการแพทย์ เช่น เข้ารับรับการบำบัด การพบหรือปรึกษจิตแพทย์ การใช้ยาหรือสารเคมีเพื่อควบคุมหรือรักษาอาการป่วย รวมทั้งมาตรการอื่นตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง เป็นต้น ทั้งนี้มาตรา 19 ยังอยู่ภายใต้บังคับของมาตรา 21 ที่เป็นตัวกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการปฏิบัติตามคำสั่งศาลที่ให้ใช้มาตรการดังกล่าวอีกด้วย และในส่วนที่สองก็คือ มาตรการทางการแพทย์ที่ใช้ในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ มาตรา 22 วางหลักปฏิบัติให้ศาลมีคำสั่งว่าให้เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่านักโทษเด็ดขาดซึ่งศาลมีคำพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 จะกระทำความผิดซ้ำภายหลังพ้นโทษ ศาลอาจมีคำสั่งกำหนดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามที่พนักงานอัยการร้องขอโดยกำหนดมาตรการเดียวหรือหลายมาตรการตามควรแก่กรณีก็ได้ และหนึ่งในมาตรการต่าง ๆ ที่กำหนดนั้น ได้แก่ มาตรการทางการแพทย์ ตามอนุมาตรา 10 แห่ง

มาตรานี้ จากการศึกษาจึงข้อสังเกตว่ากฎหมายไม่ได้กำหนดไว้โดยชัดเจนว่าเป็นมาตรการเดียวกันกับ มาตรการทางการแพทย์ ตามมาตรา 19 วรรคสอง (1) ซึ่งเป็นมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดหรือไม่ ซึ่งเพราะถ้าหากตีความว่าเป็นความหมายเดียวกัน การใช้มาตรการทางการแพทย์ในลักษณะของมาตรการ เฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษก็จะต้องอยู่ภายใต้บังคับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามมาตรา 21 และกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตราดังกล่าวด้วย ในการศึกษาที่ผู้ศึกษาเน้นศึกษาเฉพาะในกรณี ที่ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการทางการแพทย์โดยให้ใช้ยาหรือสารเคมีเพื่อลดความต้องการทางเพศเพื่อการ บำบัดรักษาผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ เช่น ข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืนเด็ก อนาจาร ซึ่งอาจมีสาเหตุการ กระทำความผิดแตกต่างกันไป บางรายมีสาเหตุมาจากทางร่างกาย เช่น ฮอร์โมนที่ผิดปกติ หรือมาจากสภาพ จิตใจ เช่น มีภาวะป่วยเป็นโรคทางจิตเภท เป็นต้น และเพื่อให้สังคมมีความปลอดภัยจึงต้องมีวิธีการป้องกัน ไม่ให้ไปเกิดอันตรายต่อสังคมที่ดีวิธีหนึ่ง คือ การใช้มาตรการทางการแพทย์ในการบำบัด ซึ่งก็มีหลาย รูปแบบ รวมทั้งการใช้ยาหรือสารเคมีในการลดความต้องการทางเพศ หรือในบางรายที่อาจจะต้องถึงขั้นที่ทำให้ หมดความรู้สึกในทางเพศ หากได้รับการรักษาอย่างถูกต้องแล้ว บุคคลเหล่านี้ก็อาจกลับเข้าสู่สังคมได้โดย ไม่เป็นอันตรายต่อคนอื่น แต่การกำหนดเป็นกฎหมายที่ดีและสามารถนำไปบังคับใช้ได้จริงนั้นต้องคำนึงถึง ข้อเท็จจริงหรือสภาพความเป็นจริงด้วย ดังนั้นผู้ต้องคำสั่งควรที่จำได้รับข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วนโดยเฉพาะ ในเรื่องของผลกระทบหลังการฉีดยาหรือสารเคมีเข้าสู่ร่างกายเพื่อประกอบการตัดสินใจหรือให้ความ ยินยอมตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อให้ได้สัดส่วนกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนด้วย

ประเด็นปัญหาที่สามเกี่ยวกับปัญหาการห้ามมิให้พนักงานอัยการอุทธรณ์คำสั่ง ดังจะเห็นได้ว่าใน กรณีที่ศาลมีคำสั่งยกคำร้องตามมาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำร้อง ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้น โทษ และ มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ ของพนักงานอัยการให้เป็นที่สุด ซึ่งหมายความว่า คำร้องที่ คณะกรรมการมีความเห็นควรใช้มาตรการทั้งสามกรณีนี้แก่นักโทษเด็ดขาดหรือผู้พ้นโทษรายหนึ่งรายใดถูก ส่งมายังพนักงานอัยการพิจารณาเสนอต่อศาล และเมื่อศาลพิจารณาแล้วมีคำสั่งยกคำร้องดังกล่าวพนักงาน อัยการก็ไม่สามารถที่จะอุทธรณ์คำสั่งได้ เพราะกฎหมายมิได้ให้อำนาจพนักงานอัยการในการอุทธรณ์คำสั่ง ดังกล่าวไว้ โดยเมื่อพิจารณาถึงปัญหาข้อนี้จะเห็นว่าขัดกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวอันมี วัตถุประสงค์มุ่งคุ้มครองประชาชน ผู้เสียหายและสังคมโดยรวม ดังนั้นจึงควรที่จะให้ศาลสูงได้มีโอกาสการ กลับกรองดุลพินิจของศาลชั้นต้นอีกครั้ง เพื่อปกป้องคุ้มครองสังคมและผู้เสียหาย สร้างความเชื่อมั่นใน กระบวนการยุติธรรมให้กับประชาชนและสังคมโดยรวม อีกทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับมาตรการปกป้อง คุ้มครองสังคมและให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ที่แท้จริง

ประเด็นปัญหาที่สี่เกี่ยวกับปัญหาการนำพระราชบัญญัติมาใช้ย้อนหลัง จากการศึกษาพบว่า บทบัญญัติในมาตรา 43 บัญญัติให้นำมาตรการต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ มีผลบังคับแก่คดีที่ ยังค้างพิจารณาอยู่ในศาล รวมไปถึงบังคับแก่กรณีที่จะมีการปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาด ซึ่งจะเห็นได้ว่าขัดต่อ หลักกฎหมายไม่มีผลย้อนหลัง ดังมาตรา 2 แห่งประมวลกฎหมายอาญาได้วางหลักไว้ หลักกฎหมายไม่มีผล

ย้อนหลังมีความสำคัญอย่างยิ่งในกฎหมายอาญา ถือเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน การที่รัฐจะกำหนดให้ความผิดใดเป็นความผิดอาญาได้นั้น จะต้องมีการบวนการทางนิติบัญญัติและได้มีการแจ้งให้ประชาชนทราบล่วงหน้าว่าการกระทำหรือไม่กระทำอย่างใดจะเป็นความผิดอาญา เรื่องของหลักกฎหมายไม่มีผลย้อนหลังเป็นขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายในแง่ของเวลา ดังนั้น หากมีการตรากฎหมายกำหนดความผิดขึ้นและให้ให้มีผลใช้บังคับย้อนหลังกับการกระทำที่เกิดขึ้นก่อนกฎหมายประกาศใช้ย่อมเป็นผลร้ายต่อประชาชนและถือเป็นเรื่องต้องห้าม ดังนั้น กฎหมายอาญาจึงต้องไม่มีผลย้อนหลังไปลงโทษการกระทำที่ผ่านมาแล้ว หมายความว่า หากในขณะที่เกิดการกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้น ไม่มีกฎหมายบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด แม้ต่อมาจะมีกฎหมายบัญญัติว่าการกระทำที่ได้กระทำไปแล้วนั้นเป็นความผิดกฎหมายก็ตาม ก็ไม่อาจใช้ลงโทษการกระทำที่ผ่านมาแล้วได้ กฎหมายนั้นจะมีผลใช้บังคับได้เฉพาะกับการกระทำในปัจจุบันขณะที่กฎหมายมีผลแล้วหรือในอนาคตเท่านั้น เว้นแต่เป็นการใช้กฎหมายนั้นจะเป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดแล้วก็สามารถใช้กฎหมายย้อนหลังไปเป็นคุณแก่ผู้กระทำได้ ดังนั้นจึงไม่ควรนำมาตรการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปใช้บังคับย้อนหลัง

จากการศึกษาค้นคว้าพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดขอบเขตฐานความผิด ตามมาตรา 3 ผู้ศึกษาควรมีการกำหนดฐานความผิดเพิ่มมากขึ้นจึงมีข้อเสนอแนะโดยปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมความวรรคหนึ่ง เป็นข้อความใหม่ดังนี้

“พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 282 มาตรา 283วรรคสองและวรรคสาม มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297 มาตรา 298 มาตรา 313 มาตรา 339 วรรคสี่และวรรคห้า, มาตรา 340 วรรคสาม วรรคสี่และวรรคห้า และมาตรา 340 ตริ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และความผิดอื่นตามที่คณะกรรมการพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำเห็นสมควร”

2. ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางการแพทย์ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ก) มาตรการทางการแพทย์ที่ใช้ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด โดยแก้ไขเพิ่มเติมความใน มาตรา 21 วรรคหนึ่ง จากข้อความเดิมเป็นข้อความใหม่ว่า “มาตรการทางการแพทย์ที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 19 (1) ให้ดำเนินการโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมอย่างน้อยสองคนซึ่งมีความเห็นพ้องต้องกัน ทั้งนี้ ต้องเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาจิตเวชศาสตร์และสาขาอายุรศาสตร์อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน หากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าจำเป็นต้องมีการใช้ยาหรือด้วยวิธีการรูปแบบอื่น ให้แจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับการยา ข้อดี ข้อเสียและผลกระทบที่เกิดจากการใช้ยา ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อผู้กระทำความผิดยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร และมีพยานลงลายมือชื่อรับรองอย่างน้อยสองคน กรณีไม่ยินยอมต้องได้รับโทษตามคำพิพากษาโดยไม่ได้รับประโยชน์อื่นใดอันจะทำให้ได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนด เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น”

ข) มาตรการทางการแพทย์ที่ใช้ในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ แก้ไขปรับปรุงโดยบัญญัติเพิ่มเติมในมาตรา 22 ดังนี้

ประการที่ 1 เป็นการเพิ่มบทบัญญัติโดยกำหนดเป็นวรรคใหม่ต่างหากว่า

“กรณีศาลมีคำสั่งให้มาตรการทางการแพทย์ตาม (10)ให้นำบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขตามที่กำหนดในมาตรา 21 มาบังคับใช้โดยอนุโลม”

ประการที่ 2 ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมความในวรรคสี่ จากข้อความเดิมเป็นข้อความใหม่ว่า “การมีคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลคำนึงถึงพฤติการณ์แห่งความรุนแรงของคดี สาเหตุแห่งการกระทำความผิด ประวัติการกระทำความผิด ภาวะแห่งจิต นิสัย และลักษณะส่วนตัวอื่นของผู้กระทำความผิด ความปลอดภัยของผู้เสียหาย และสังคม โอกาสในการกระทำความผิดซ้ำ การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ความได้สัดส่วนของการใช้มาตรการที่ต้องกระทบสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องถูกบังคับ ให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องผลกระทบจากการใช้มาตรการทางการแพทย์ด้วย”

3. ปัญหาเกี่ยวกับการห้ามมิให้อัยการอุทธรณ์ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ โดยแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในมาตรา 42 วรรคหนึ่ง จากข้อความเดิมเป็นข้อความใหม่ว่า “คำสั่งศาลตามหมวด 3 มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด หมวด 4 มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ และหมวด 5 มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษให้อุทธรณ์ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา”

4. ปัญหาเกี่ยวกับการนำพระราชบัญญัติมาใช้ย้อนหลัง ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติในมาตรา 43 จากข้อความเดิมเป็นข้อความใหม่ว่า “ให้นำพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับแก่บรรดาคดีที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษผู้กระทำความผิดในความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 และกรณีที่จะมีการปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 ภายหลังจากวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ”

เอกสารอ้างอิง

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. คำอธิบายกฎหมายอาญามาตรา 1. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ :

พลสยามพริ้นติ้ง. 2558

คณิต ณ นคร. กฎหมายอาญามาตราทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน. 2546.

คณิต ณ นคร. กฎหมายอาญามาตราทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: วิญญูชน. 2551.

จรัญ โฆษณานันท์. สิทธิมนุษยชนไร้พรมแดน ปรัชญา กฎหมายและความเป็นจริงทางสังคม. กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์นิติธรรม. 2545.

จิตติ ดิงศภัทย์. คำอธิบายกฎหมายอาญามาตรา 1. พิมพ์ครั้งที่ 11. นนทบุรี: บริษัทศูนย์การพิมพ์รุ่งจำกั. 2555.